

Στείλτε και κρατείτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 13 Ἰανουαρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ 277 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 12 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἄμελούς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἐπὶ τέλους ! Μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια. Ἡ στιγμή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

«Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Σὺ εἰ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια».

«Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἡ Πίστις ἡμῶν».

«Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εὐχὴ παντὶ τῷ ἔργῳ ζομένῳ τὸ ἀγαθόν»,

Προλογίζομεν διὰ τῶν ἀνωτέρω ρητῶν τοῦ προφητάναντος Δαβὶδ καὶ τῶν θεσπεσίων Ἀποστόλων Ἰωάννου καὶ Παύλου, διὰ τῶν ὁποίων συνήθως ἐπρολόγιζε τὰς μελιρρύντους ἐγκυκλίους καὶ τὰς προσφωνήσεις Του ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Κυρὸς Χρυσόστομος, προκαίμενου νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονός τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτοι: *Τῶν Ἁγίων Θεοφανείων κατὰ τὸ Πάτριον Ὁρθόδοξον*—προσθετέον καὶ Ἑλληνικόν—*Ἡμερολόγιον*, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὄχι μόνον ἡ πλειονότης τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ 70 οὐο τῶν ἀπὸ τὴν Οἰκουμένην ὀρθόδοξων χριστιανῶν.

Τὸ ἱερὸν ἔθιμον τῆς ἐν τῇ θαλάσῃ καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν, ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἡμῶν, τῶν ἀποκαλουμένων Παλαιοημερολογιτῶν καὶ οἱς οὕτως εἶχεν ἐπὶ κεφαλῇς Ἀρχιερεῖς καὶ οἱς ἐστερεῖτο τοιοῦτων, καὶ δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ οὐδ' αὐτὸς ὁ πρωτοεργάτης τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, οὐδὲ οἱ αὐτὴν διαδεχθέντες εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν Χρυσάνθος καὶ Δαμασκηνός. Καὶ μόνον ἐπὶ τῆς μαύρης Ἀρχιερατείας τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων Σπυρίδωνος Βλάχου, ἐπιμονῇ τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 45)51 τοῦ τότε Ὑπουργ. Συμβ., Πράξις, δύναμις τῆς ὁποίας—*μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἡμῶν ληφθέντων μέτρων, τῶν ὁποίων καὶ μόνῃ ἡ ἀνάμνησις προκαλεῖ φρίκην*—ἡμποδίσθη καὶ ἡ σεμνὴ καὶ ὡραία Τελετὴ αὕτη.

Πλὴν χάρις τῷ Θεῷ!

Ὁ διαδεχθεὶς εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τὸν «ἀποθανόντα καὶ ταφέντα» Σπυρίδωνα, ἀπὸ Λαρίσης κυρὸς Δωροθέος, ἐπέδειξε κατανόησιν ἀτονήσας τὰ καθ' ἡμῶν πιστικὰ μέτρα τοῦ προκατόχου του. Καὶ ἴσως νὰ ἐπέλυσεν ὁ μακαρίτης τελείως καὶ κανονικῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, εἰ μὴ ἐπῆρχετο ὁ θάνατος αὐτοῦ ἀνακόψας τὰς βουλὰς καὶ τὰς σκέψεις του, περὶ οὗ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τὸ «*ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει*». Τὴν ἐναντι ἡμῶν τακτικὴν τοῦ μακαρίτου Δωροθέου ἀκολουθεῖ μέχρι τοῦδε καὶ ὁ διαδεχθεὶς ἐκεῖνον καὶ Προκαθήμενος ἤδη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κ. Θεόκλητος, ὅστις, καίτοι ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ αὐτοῦ λόγῳ ἐξετόξευσεν ἀπειλὴν τινα, συγκαταλέας—ὅπως ἀστόχως—ἡμᾶς μετὰ τῶν ἐπιβούλων τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐλογημένου Ἐθνους ἡμῶν, *δὲν ἐφήρμοσεν ὅμως τὴν ἀπειλήν, οὐδὲ ἀνέδρασεν εἰς τὴν χορήγησιν*

ἡμῖν ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀδείας διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν Θάλασσαν. Τονίζομεν καὶ ὑπογραμμίζομεν τοῦτο πρὸς ἔπαινόν Του.

Ἐπὶ εἴη παρῇ θον κατὰ τὰ ὁποῖα—διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους—δὲν ἐγένετο ἡ Τελετὴ τῆς καταδύσεως ἀποφασισθείσης δὲ ταύτης ἐφέτος, ἐκινήθη δραστηρίως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε. Ο.Κ. πλαισιούμενον καὶ ὑπὸ ἐκτὸς αὐτοῦ ἐκλεκτῶν Ἀδελφῶν, καὶ ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς κατευθυνούσης τὸν ἱερὸν ἀγῶνα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀδείας καὶ πρὸς τοῦτο ἐκίνησαν πᾶσαν μηχανὴν ἕως οὗ ἐπέτυχον ταύτης χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ ἀξιολύμου Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ἀθανασίου, ἐλπίσαντος περὶ αὐτῷ τοῦ Ἀξιολύμου Ὑπουργοῦ κ. Κασσιμάτη, τῶν ὁποίων εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως μνημονεύομεν, καθὼς εὐφημον μνεῖται ποιούμεθα καὶ τῶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, κοπιασάντων πρὸς τοῦτο κ.κ. Γεωργίου Κόττη Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Στ. Καραμήτσου Καθηγητοῦ Θεολόγου, Μιχ. Χαντζηγιάννη Προέδρου τοῦ Ἑργατοῦ ταλληλικοῦ Κέντρου Σαλαμίνος καὶ Δ. Χασιώτη.

Χορηγηθείσης τῆς ἀδείας, καὶ ἐπειδὴ ἐν Φαλήρῳ—ὅπου κατὰ τὰ παρελθόντα ἐτελεῖτο ἡ κατάδυσις—δὲν ὑπῆρχεν Ἱερὸς Ναὸς διὰ τὴν τέλει τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀπεφασίσθη ἵνα γίνῃ ἡ κατάδυσις ἐν τῇ παρὰ τὸ Κερασιόνιον (ὅπισθεν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου) θαλάσῃ, πλησίον τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ ἡμέτερος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Μηνᾶ, ὁπόθεν θὰ ἐγίνετο καὶ ἡ ἐκκίνησις τῆς πομπῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐνθα ἐγένοντο αἱ σχετικαὶ προετοιμασίαι ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, διαταχθέντος καὶ ναυτικοῦ ἀγήματος ἵνα τιμητικῶς συνοδεύσῃ τὴν πομπήν, καθὼς καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Δυστυχῶς ὅμως ὁ κυρὸς ἀπὸ τῆς προηγουμένης ὄχι μετετράπη ἀπλῶς εἰς βροχερόν, ἀλλὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι «ἡνεφχθησαν οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ» ἀφ' ἑσπέρας καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός· καὶ οὕτως ἐξημέρωσεν ἡ πρωΐα τῆς Κυριακῆς. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν ἡμπόδισε τοὺς Χριστιανούς μας μικροὺς καὶ μεγάλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, νέους καὶ γέροντας, διὰ νὰ ξεκινήσωσιν ἀπὸ τῆς νυκτός ἐκ τῶν ἄκρων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, καὶ νὰ εὐρεθῶσι πρὸ τοῦ ἐξημερώματος εἰς τὸν ἀνωτέρω Ναόν, ἵνα καταλάβωσι θέσιν ἐντὸς αὐτοῦ, ἥ καὶ ἐκτὸς ὅσον ὅμως δυνατόν πληπείστερον.

Καὶ ἦτο πράγμα ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ συγνήσεως συγχρόνως, νὰ βλέπῃ τις ὅλον αὐτὸ τὸ πλήθος τῶν Χριστιανῶν ἱστάμενον ἀκίνητον, ἀσκεπὲς καὶ ὑπὸ τὸν καναιγισμόν τῆς ραγδαίας βροχῆς ἐπὶ 4)1)2 ὥρας, ὅσας δηλαδὴ διήρκησεν ἡ ἱερὰ Ἀκολουθία καὶ ἡ θεία λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὴν ὁποίαν ἤκουον ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀπὸ τῶν μεγαρῶν τῶν τοποθετηθέντων μερίμνῃ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἀδελφοῦ κ. Λούβαρη εἰς διάφορα σημεῖα ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐψάλη καὶ ὁ Μέγας Ἀγιασμός ἐφ' ὅσον ἐσυνεχίζετο ἀδιακόπως ἡ βροχή, καὶ ἡ τέλει αὐτοῦ ἐν τῇ παρὰ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν προβλήτα

Μελετήματα καὶ ἄρθρα

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

«Ἐπειδὴ περὶ βαπτίσματος ὁ λόγος, καλὸν νομίζω ἐνταῦθα νὰ υποβάλω πρακτικὰς τινὰς παρατηρήσεις περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τελεῖται παρ' ἡμῖν τὸ βάπτισμα.

Οἱ παλαιοὶ πρακτικώτατοι καὶ μεμορφωμένοι Ἱερεῖς, καίτοι ἀγρόματοι λεγόμενοι, ἤξευρον νὰ ἐκτελῶσι κανονικώτατα τὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις, κρατοῦντες τὸν βαπτιζόμενον ὄρθιον πρὸς ἀνατολὰς βλέποντα, ἐφαρμόζοντες τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς μασχάλης τοῦ βρέφους ἀβρῶς ἅμα καὶ ἀσφαλῶς, φράττοντες δὲ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐφρόντιζον περὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος, καὶ ἐκείσε κατὰ δύσιν ἐγένετο ἀκαριαία· τὸ δὲ διὰ λειμμα μεταξὺ τῶν καταδύσεων ἐγένετο ἀρκετόν, ὥστε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ βρέφος.

Τοιοῦτο τρόπον οὐδεὶς βαπτιζόμενος ἔπαθε ποτὲ τι ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ. *Τὸ σημερινὸν δὲ ὅμως σμῆνος τῶν Ἱερῶν*, τοὺς ὁποίους ἡ διεφθαρμένη πολιτικὴ ἐπιβάλλει πολλάκις ἀξέστιους καὶ ἀκαλλιεργήτους εἰς τοὺς Σ. Σ. Ἱεράρχας τὰ τοὺς χαιροτονῶσιν, ἀφοῦ κακῶς ἐκτελεῖ, ἢ μᾶλλον κακῶς παραλείπει, τοσοῦτους ἄλλους τύπους, ὁφείλει τοῦλάχιστον νὰ σεβασθῇ αὐτὸ τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως ἡμῶν, τὸ ἅγιον Βάπτισμα.

Ἐχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν, ὅτι πολλοὶ τῶν Ἱερῶν χαριζόμενοι εἰς τὴν *τυφλὴν καὶ μωρὰν* πολλάκις *φιλοστοργίαν ἀμαθῶν καὶ προληπτικῶν γονέων*, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι καὶ θὰ πάθῃ τὸ *καὶ δεινὸν νεογνὸν τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ Κολυμβήθρᾳ*, ἐκτελοῦσι σχεδὸν ὀντισμα καὶ ὄχι Βάπτισμα.

Οἱ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ἴσως συγγνωστοί· διότι ἠγνόησαν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐλληνικοῦ ῥήματος Βαπτίζω, ὅτι δηλ. *σημαίνει βάλλω, βυθίζω, βουτῶ*, οἱ Ἕλληνες ὅμως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὴν ἀγνοήσωμεν. Εἶναι καιρὸς νὰ φυλαχθῇ ὁ ἱερὸς οὗτος τύπος· διότι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀμάθεια τοῦ κλήρου, καὶ πληθυνθῇ ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ ἀσέβεια μετὰ μίαν γενεάν, ὅτε θὰ εἴμεθα *μισοβαφτισμένοι* ὅλοι, θὰ δέησῃ νὰ *διαταχθῇ γενικὸς ἀναβαπτισμὸς ὁ λῶν τῶν κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἀρρένων καὶ θηλέων*. Διότι πρέπει νὰ εἴμεθα συνεπεῖς.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἰς μὲν τοὺς προσερχομένους ἐκ τοῦ Δυτικοῦ (τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας) εἰς τοὺς κόλπους, ἐπιβάλλει τὸν ἀναβαπτισμόν (*κατὰ κυριολεξίαν δὲ τὸν Βαπτισμόν*)· τοὺς δὲ ἐκ τῶν Ἀρμενίων (προσερχομένους), τοὺς μυρῶναι μόνον· καὶ τοῦτο, διότι οὗτοι μὲν, (οἱ Ἀρμένιοι) εἶναι κανονικῶς βαπτισμένοι διὰ τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων· ἐκεῖνοι δὲ (οἱ ἐκ τοῦ Δυτικοῦ Δόγματος) *ἀτελῶς μόνον διὰ ραντίσματος*.

«ΠΑΝΤΑ» Ἀλ. Παπαδιαμάντη, Τόμ. Ε'. σελ. 262.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω τοῦ ἀειμνήστου Ἀλ. Παπαδιαμάντη περὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος προσθέντες καὶ ὅσα ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἔγραψεν ἐξηγητῶν τὸ τελευταῖον Τροπάριον τῆς ἐννάτης φῶδης τοῦ πρώτου Κανόνος τῶν Θεοφανείων τοῦ λέγοντος:

«*Συντηρώμεθα χάριτι πιστοὶ καὶ σφραγίδι.*

στηθεῖσι ἐξέδρα καθίστατο φύσει ἀδύνατος.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἔλαβον μέρος ὅσοι ἐκ τῶν Ἱερῶν ἐχώρουν ἐντὸς τοῦ ἁγίου Βήματος, ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ Μοναχοῦ Πατρὸς Δοσιθέου, τοῦ κ. Ἰωάννου Συμεωνίδου καὶ ἄλλων. Τὸν πινηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ κ. Σ. Καραμήτσος. Καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐξεκίνησεν ὅλον τὸ πλῆθος εἰεῖνο πρὸς τὴν θύλασσαν προηγουμένων τῶν λιβάρων, τῶν φινῶν, τῶν ἐξαττερούγων καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου φέροντος τὰ ἱερὰ ἄμφιά του. Καὶ ἐνῶ εἰς πλεῖστα μέρη εἶχον σχηματισθῇ ποταμοὶ ἐκ τῶν ὕδατων τῆς βροχῆς, ὥστε ἐδυκολεύθη καὶ ἡ διάβσις τῶν αἰδιοκινήτων, δὲν ἠμπούσαν· ὅμως οὗτοι καὶ τὴν διάβσιν τῶν κατερχομένων πρὸς τὴν θάλατταν χριστιανῶν ὑπερβαίνοντες τὰς 5 000.

Ἀπὸ τῆς ἐξέδρας ἐρρῶθη ὁ Σταυρὸς εἰς τὴν θάλασσαν καθ' ἣν σιγμῇ ψαλλομένου τοῦ «*Ἐν Ἱορδάνῃ βαπτιζόμενου σου Κύριε*» ἀπελύνοντο εἰς τὸν αἶθρα λευκώταται περιστρεφαί, φέρουσαι κυανοχρώμους ταινίας, καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς ἐκρούετο ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος καὶ ἄλλα ἐμβατήρια, τὰ δὲ ἐν τῷ λιμενίσκῳ σηματοστόλιστα πλοῖα ἐσφύριζαν πανηγυρικώτατα, καὶ ὅλων τῶν χριστιανῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐτλημύριζον ὑπὸ δακρύων οὐγκινήσεως καὶ χαρᾶς, καὶ ἐξ ὅλων τῶν στομάτων ἠκούστο μία μόνον εὐχή: «*Καὶ τοῦ χρόνου νὰ ἐορτάσωμεν ὅλοι μαζί οἱ ὀρθόδοξοι μετ' ἡνωμένην τὴν Ἐκκλησίαν*».

Ἡ κατανυκτικὴ αὕτη Τελετὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τοῦ δυναμισμοῦ καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ ἀκολουθοῦντος Ποιμνίου. Ἀσφαλῶς ὑπερδεκαπλάσιοι θὰ παρηκολούθουν ταύτην ἐὰν ἐλάμβανον γνῶσιν ἐνωρίτερον (διότι μόλις τὴν προηγουμένην ἐδόθη ἡ ἄδεια) καὶ ἐὰν ἦν ὁ καιρὸς. Τὴν εἰκόνα δὲ τῆς Τελετῆς ταύτης θὰ ἔπρεπε νὰ ἴδουν καὶ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅσοι προσπαθοῦν νὰ φιώσουν τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ μετὰ τῶς αὐτῆς ἀνταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας διακινδυνεύσαντος τὴν ὑγείαν του καὶ πραγματοποιήσαντος τὸν ἄθλον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς.

Ὁ λαὸς ὅμως αὐτὸς ἀποτελεῖ τὰ ὑγιᾶ φυτώρια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν μολυνθῇ ἀπὸ τὰ νάματα τῆς ξενοδοουλίας καὶ τοῦ μασονισμοῦ. Εἶναι οἱ γνήσιοι Ἕλληνες· οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν τιμῶν οἰκογενειῶν τῶν πραγματοποιοῦν τὸ θαῦμα τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἡ συνείδησις τοῦ ποίου μὴ ἀνεχομένη οὐδένα συμβιβασμὸν ἀποτελεῖ δὸν κυματοθραύσιν, ἔφ' οὗ συντρίβονται τὰ θολὰ κύματα τῶν παντοίων κατὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβουλῶν.

ΚΑΘΗΚΟΝ

Οὐδεὶς νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν ἐξέφλησιν τῶν ἰδιοκτητῶν γραφείων τοῦ ἀγῶνας μας!

Εἰς τὰ ἔξοδά των ἄς προσθέσουν τὸν ὀβολὸν των διὰ τὰ γραφεῖα, εἶναι καὶ αὐτὸ μέτρον πίστεως.

Ἡ ἱερὰ πομπὴ κατερχομένη εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ γειῶτα προηγουμένοι

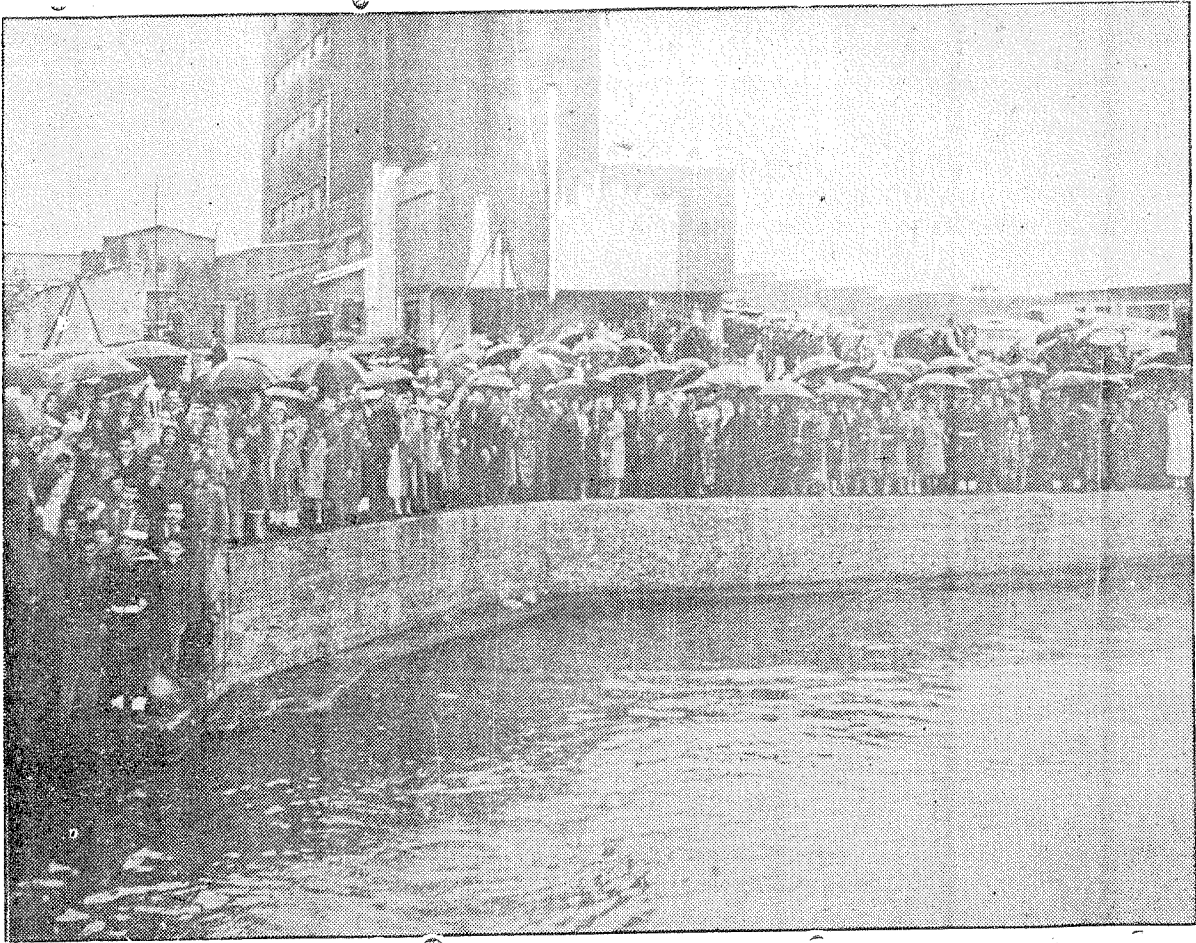
ὡς γὰρ ὁλεθρον ἔφυγον, φιλίᾳ Ἑβραῖοι πάλαι αἰμαχθείσης· οὕτω καὶ ἡμῖν ἐξόδιον τὸ Θεῖον τοῦτο τῆς Παλιγγενεσίας λουτήριον ἔσται· ἔνθεν καὶ τῆς Τριᾶδος ὀψόμεθα φῶς τὸ ἄδυτον».

Τὸ Τροπᾶριον τοῦτο εἶναι ὡς ἐπίλογος καὶ σφραγὶς ὅλου τοῦ Κανόνος. Ὅθεν μὲ αὐτὸ παρακινεῖ ὁ Μελωδὸς ὅλους τοὺς Χριστιανούς ὅπου ἐβαπτίσθησαν, νὰ φυλάττουν τὴν χάριν τοῦ Βαπτίσματος καθαράν καὶ ἀμόλυντον. Λέγει λοιπὸν οὕτω :

Ὡ ἀδελφοί μου Χριστιανοί, ἃς φυλαττώμεθα καθαροὶ ἀπὸ ἁμαρτίας μὲ τὴν χάριν καὶ σφραγίδα, ὅπου ἐλάβομεν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος· διότι καθὼς τὸ παλαιὸν οἱ Ἑβραῖοι ἔφυγον καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελον τὸν ὀλοθρευτὴν τῶν πρωτοτόκων, ἐπειδὴ ἐσημειώθη μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁμνοῦ (τοῦ εἰκονίζοντος τὸν Χριστὸν) τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας τοῦ οἴκου αὐτῶν, καὶ οὕτω διαπεράσαντες ἀβλαβεῖς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας· τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς βεβαπτισμένους Χριστιανούς τὸ θεῖον τοῦτο λουτρὸν τῆς ἀναγεννήσεως (τὸ ἅγιον Βάπτισμα) θέλει γένῃ ἐξόδιον· Τουτέστιν ἐξοδος καὶ διάβασις

ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ταύτην ζωὴν καὶ Αἴγυπτον τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλμυρὰν θάλασσαν τῆς ἀσεβείας, εἰς τὴν φωτεινὴν ζωὴν, εἰς τὴν γλυκύτητα τῆς ἀρετῆς καὶ χάριτος, καὶ εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ὅπου θέλομεν ἀξιοθῆ νὰ βλέπωμεν τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς ζωαρχικῆς καὶ ὑπερουσίου Τριᾶδος, εἰς τῆς Ὅποιας τὸ ὄνομα (τὸ ὁποῖον εἶναι μία Θεότης, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον), ἐβαπτίσθημεν. Διότι ἐκεῖνοι, ὅπου φεύγουσιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον (ἥτις ἐρμηνεύεται σκοτία), ἀκολούθως οἰκεῖον ἔχουσι τὸ νὰ φωτίζωνται ἐκ Θεοῦ.

Ἐπαρωμοίασεν ὁ Μελωδὸς τὸ Βάπτισμα μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁμνοῦ τοῦ προτυποῦντος τὸν Χριστὸν· διότι τὸ βάπτισμα περιέχει καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ· ἥτοι τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον· λέγει γὰρ ὁ Ἀπ. Παῦλος «ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν» Ρωμ. Στ' 6). Ἐτερος ὅμως ἐρμηνευτὴς τὸ «ἐξόδιον» ἐνόησεν ἀντὶ τοῦ «ἐν ὧρᾳ θανάτου» λέγων, τὸ ἅγιον βάπτισμα θέλει γένῃ εἰς ἡμᾶς λουτήριον ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου (ἥτοι τοῦ θανάτου) σφραγίζον τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μας, ἂν φυλάξωμεν αὐτὸ καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον διὰ τῆς χριστιανικῆς πολιτείας, καὶ διὰ τῆς ἐρ-

Ούτε ἡ βροχή, οὔτε αἱ ἀποσιάσεις, οὔτε ἡ κακοκαιρία ἀνέκοψαν τὸν ζῆλον τῶν ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας

γιασίας τῶν ζωοποιῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦτο ἔλαβεν ὁ Μελωδὸς ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Ἑξόδου (Κεφ. ΙΒ' 7).

Τὸ κατὰ Χριστὸν Βάπτισμα εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Προδρόμον Ἰωάννην Βαπτίσματος· διότι ὁ μὲν Προδρόμος εἰς τοὺς ἐρχομένους ἵνα βαπτισθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ ἔδιδε παραγγελίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν νὰ μὴ κάμνουν τι παρὰ τὸ διατεταγμένον, τὸ ὁποῖον φανερώνει τὸ δίκαιον. Τὸ νὰ μὴ διασεύουν τινά, μηδὲ νὰ συκοφαντοῦν, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἀγάπην. Τὸ νὰ δίδουν οἱ ἔχοντες δύο χιτῶνας τὸν ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας· ὁμοίως καὶ οἱ ἔχοντες φαγητὰ καὶ πισιτά, νὰ δίδουν εἰς ἐκείνους, ὅπου δὲν ἔχουν, τὸ ὁποῖον δηλοῖ τὴν ἐλεημοσύνην.

Διὰ τοὺς βαπτισθέντας ὁμοῦς εἰς τὸ Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ ἰσχύει ἐν ἡ τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ διάταξις τοῦ Χριστοῦ ἡ λέγουσα : «Ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. Ε' 20). Διὰ τοῦτο μὲ κάθε δίκαιον ἔλεγεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς : «Ἐγὼ δὲ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγων, ἀδελφοί, οὐ μετρίως ὀδυνῶμαι τὴν ψυχὴν, ἀναλογιζόμενος, πῶς ἡμεῖς οἱ κα-

ξιωθέντες ἐκ πολλοῦ τοῦ κατὰ Χριστὸν Βαπτίσματος, οὐδὲ ἐκεῖνί πω κατορθώσαμεν, ἀπερ ἀπῆται ὁ Ἰωάννης τοὺς προσιόντας τῷ ἰδίῳ βαπτίσματι καλεῖται τοσοῦτον διαφέρει τοῦ διδομένου τότε παρὰ τοῦ Ἰωάννου τὸ τοῦ Κυρίου Βάπτισμα, οὐ ἡμεῖς κατηξιώθημεν, ὅσον τοῦ ὕδατος ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ Πνεύματος».

Ἡ Διάλεξις τοῦ «Παρθασσοῦ»

Τὴν Κυριακὴν 5ην Ἰανουαρίου 1958, (23ην Δεκεμβρίου 1957 κατὰ τὸ πατρίον ἡμερολόγιον) ἐγένετο διάλεξις ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρθασσοῦ». Κατ' αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου, προσῆλθον σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Μητροπολίτης πρ. Νευροκοπίου κ. Γεώργιος, ὁ λογοτέχνης—δημοσιογράφος κ. Κωστῆς Μπασιτᾶς, ὁ ἰδιοκτήτης—διευθυντὴς τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου κ. Ἀλ. Παπαδημητρίου καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὴν διάλεξιν αὐτὴν ὁμιλήσας πρῶτον ὁ Θεολόγος—Καθηγητὴς κ. Παν. Βρεττᾶκος μὲ θέμα : «Ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοδοξία ὡς δύναμις τοῦ ἔθνους» καὶ μετὰ τοῦτον ὁμιλήσας ὁ Θεολόγος—Καθηγητὴς κ. Διον. Μπατιστάτος μὲ θέμα : «Αἱ ἱερὰ παραδόσεις».

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΕΠΟΧΑΙ

Τὸ ἱστορικὸν σημεῖωμα ποὺ ἀκολουθεῖ γράφεται κυρίως διὰ τοὺς ὀλιγοψύχους. Δι' ἐκείνους δηλ. οἱ ὁποῖοι ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ἀρχιερέως κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο χρονικὸν διάστημα σπεύδουν ἢ τὰ συνθηκολογήσουν μετὰ τὴν καινοτομίαν ἢ τρέπονται πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν μιᾶς ἄλλης ἀντικανονικότητος. Δειλοὶ καὶ μικρόψυχοι πρέπει νὰ ὀνομαστοῦν οἱ ὀλίγοι αὗτοι. Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη. Ἀκατατόπιστοι εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ νόημα τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς Ἐκκλησίας ἣτις ἡ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ περιτελείας καὶ ὁ προσορισμός της νὰ ἀγωνίζεται πάντοτε σκληρῶς καὶ ἰδυσωτήτως πρὸς κάθε προπάλαια νοθεύσεως τῆς δογματικῆς καθαρότητος. Ἰδοὺ ἓν μικρὸν δείγμα ἀπὸ τὴν περιπέτειαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰ ἔτη τῆς Φραγκοκρατίας (1204—1456). Ἄν ἀπὸ τὴν σύγκρισιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ παρόντος μετὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἰδική μας περιπέτεια εἶναι μεγαλυτέρας ἐντάσεως καὶ ὀξυγῶν μας χαμένος τότε ἅς αὐτομολήσουν εἰς τοὺς σχισματικούς ἢ τοὺς ἀντικανονικούς. Τοὺς πληροφροῦμεν ὅμως ὅτι τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δικαιώσῃ μίαν τοιαύτην ἀπόφασιν. Τὸ χρέος μας εἶναι νὰ παραμείνωμεν ἐνωμένοι ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.

Ὅταν, λοιπόν, οἱ Λατίνοι κατέλαβον τὰς Ἀθήνας ἐξεδίωξαν τὸν Ὁρθόδοξον Μητροπολίτην καὶ ἐγκατέστησαν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Παπικόν. Ὁ Παρθενὼν μετεγράφη εἰς λατινικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ κ. ἡγρ. τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆχθη εἰς τὸν Λατίνον. Ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος δ' Γ' ἔθεσεν τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ ὥρισεν νὰ διοικῇται αὕτη μετὰ τὸ αὐτὸ καταστατικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παρισίων. Εἰς δέκα ἀνέρχονται αἱ ἐπισκοπαὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος αἱ ὁποῖαι ὑπῆχθησαν εἰς τοὺς Λατίνους. Ὡς νὰ μὴ ἐφθάνεν αὐτὸ ὁ Πάπας ἐπιθυμῶν νὰ ὑποτάξῃ ὁλοσχερῶς τοὺς Ἑλληνας ἐξαπέλυσεν κατ' αὐτῶν τὰ μοναχικὰ Τάγματα τῆς Δύσεως. Πολλοὶ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἱερέων κάτω ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων ἐδέχθησαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα. Περισσότεροι ὅμως ἐπειδὴ δὲν ἤθελον νὰ συμβιβασθῶσι ἐφυγον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεξεδίκει τὰ ἐδάφη τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐχειροτόνει ἐπισκόπους. Οἱ ἐπίσκοποι αὗτοι ἐπεχείρουν νὰ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας στηριζόμενοι εἰς τὸν λαὸν ὅστις παρέμεινεν ὀρθόδοξος καὶ εἰς τὰς ὀρθοδόξους μονὰς. Τοῦτο ὅμως ἦτο δυσκολώτατον.

Τῷ 1388 ἐπιτρέπεται ἡ ἐγκατάστασις εἰς Ἀθήνας Ὁρθοδόξου ἐπισκόπου, καὶ στέλλεται πρὸς τοῦτο ὁ ἐν Θεσπλίῃ διατρέφων Δωρόθεος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἀκρόπολις κατεῖχτο ὑπὸ Λατίνων ἠναγκάσθη νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς κάποιον οἰκίσκον πλησίον τοῦ ναοῦ Ἀγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

Ὁ Δωρόθεος ἐργάσθη μὲν τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας ὥστε «δοκεῖν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστήσαν σχῆμα καὶ τὴν προτέραν εὐκλείαν πρὶν ἄλωθῆναι χειρὶ βαρβαρικῇ».

Κατηγορήθη ὅμως ὑπὸ τῶν λατίνων ὅτι συνεν-

νοεῖτο μετὰ τοὺς Τούρκους διὰ τὴν κατάληψιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ὁ διάδοχός του Μακάριος (1394) διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν συνελαστίαν. Καὶ ὁ διάδοχος τοῦτων Γεργάσιος ὑπῆρξεν ἐξαίρετος ἱεράρχης. Ἀνεμίχθη ἐντόνως εἰς τὸ ἀνθενωτικὸν κίνημα τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ ἡ ὀρθοδοξία ἠγωνίζετο νὰ διατηρηθῇ ἀνεξίτητος καὶ ἐλευθέρη καὶ δι' αὐτὸ ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ λατινόφρονος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους τοῦ Β' (1440—1443). Ὁ τελευταῖος ἀπέστειλεν κάποιον ὀνόματι Φαντίνον τὸν ὁποῖον ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός ὠνόμαζεν «κοπελίδριον τῆς Μονεμβασίας». Οὗτος μετὰ τὴν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας καθώρισεν νὰ μνημονεύεται ὁ Πάπας μετὰ τὰ «ἐξαίρετως» ὡς ἐξῆς: «ἐν πρώτοις μνήσθῃ Κύριε τοῦ μακαριωτάτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Εὐγενίου Πάπα Ρώμης καὶ τοῦ ἁγιοτάτου ἡμῶν Πατριάρχου Μητροφάνους καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Φαντίνου». Ἀς μὴ θεωρηθῇ ὅμως ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἄνευ ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως τοῦ λαοῦ. Ἡ κατάστασις αὕτη ἐληξεν μετὰ τὴν κατὰ κτησιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων ὁπότε ἐπανῆλθεν ὀρθόδοξος μητροπολίτης καὶ ὁ Λατίνος ἀπεμακρύνθη. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τονισθῇ εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν μολοῦντι δὲν εἶχεν Ποιμενάρχην ἐπὶ δύο αἰῶνας, ἐν τούτοις διετήρησεν ἀκέραιον τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημά της. Ὁ νοῦν νοεῖτω.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

(ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκτὸς τοῦ προπαγανδιστικοῦ θρησκευτικοῦ ἐντύπου καὶ τῆς ἀφίξεως εἰς Ἑλλάδα Παπικῶν καὶ Προτεσταντικῶν ἐξαποστόλων, κατὰ τὴν πρώτην μετεπαναστατικὴν περίοδον ἤρχισαν νὰ ἰδρύνονται εἰς Ἑλλάδα σχολεῖα ξένων δογμάτων, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παγιδεύουν τοὺς Ἑλληνόπαιδας καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξίαν.

Πρὶν ὅμως ἐκθέσωμεν αὐτά, δι' ὀλίγων θὰ παρενθέσωμεν τὴν διαβρωτικὴν δράσιν δύο Ἑλλήνων, ἐχθρῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετακομισάντων ἐκ τῆς Εὐρώπης τὰ θολερὰ καὶ φαρμακερὰ νάματα τῆς δυτικῆς σκέψεως. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ Θεόφιλος Καίρης καὶ ὁ ἕτερος ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης. Καὶ οἱ δύο λῃδοὶ ἔφερον τὸ ἐνδυμα τοῦ προβάτου ἦσαν κληρικοί. Καὶ οἱ δύο ἦσαν εὐπαιδευτοὶ μαθητεύσαντες εἰς πανεπιστήμια τῆς Δύσεως. Ὁ Θ. Καίρης περὶ τὸ 1830 ἤρχισε νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν σύστασιν ὀρφανοτροφείου εἰς Ἄνδρον, ἐπιβεβλὰς ὁμολογουμένως ἀξιεπαινον ζήλον. Πλὴν μετέβαλε τὸ ὀρφανοτροφεῖον εἰς κέντρον ὀχι ἀπλῆς τινὸς αἵρέσεως, ἀλλὰ νέας θρησκείας, τοῦ *θεοσεβισμού*. Αἱ πλάναι του κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ μεγάλον σάλον ἤγειραν εἰς τὸν λαὸν καὶ πολλοὺς κατέμόλυναν. Σχετικῶς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μακρυγιάννης: «Φέραμε τὸν λόγον διὰ τὸν Καίρη ὅτι ἠθέλει (καὶ τοιοῦτος εἶναι ὡς τὴν σήμερον). Ἐγὼ μιλοῦσα ἀπελπισμένα πῶς ἕνας σοφός, γερωμένος ἀνθρώπος εἶπε αὐτὸ καὶ πι-

ΚΑΤΑ ΛΑΤΙΝΩΝ

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ λοιπόν, ἀδελφοί μου, αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) εἶναι ὁδηγοὶ τυφλοὶ· μὴ τοὺς ἀκολουθῆτε, διὰ τὸ μὴ κρημνισθῆτε εἰς τὸν λάκκον τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αἰρέσεως· εἰς τὸ στόμα αὐτῶν κἀθηται τὸ πνεῦμα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης· μὴ πιστεύετε εἰς τὰ λόγια τους διὰ τὸ μὴ κινδυνεύσετε. Ἔχετε φανερόν σημεῖον τοῦ ὅτι εἶναι ψεῦστα καὶ ἀπατεῶνες, διότι λέγουσι τὰ ἐναντία ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐθέσπισε

κραινόμενον εἰς αὐτὸ πολὺ. Εἰς τὴν φιλονικίᾳ βλέπω τὸν φίλον μου νὰ μοῦ ὑπερασπίζεται τὸν Κατῆρ καὶ νὰ εἶναι μὲ τὸ φρόνημά του. Μοῦ λέγει «ὅλα μπόσικα καὶ πὼς ὁ Θεὸς θὰ πῆγαινε σὲ μίαν γυναῖκα καὶ νὰ μείνῃ ἐννιά μῆνες εἰς τὴν κοιλιὰ της;» Ἦσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὅπου μᾶς ἄκουγαν τοῦ λέγω· «Τοῦτα τοῦ Θεοῦ τὰ ποιήματα καὶ τὴν τάξιν τὴν βλέπεις· εἶναι διὰ τὸ νὰ θαυμάζεται (θαυμάζη) ὁ καθεὶς; Μοῦ λέγει, ναι—Μπρὸς σ' αὐτὰ εἶναι τὸ μικρότερον αὐτὸ, ὅπου σκοιτώνεις τὸ νοῦ σου διὰ τὸ πιστέψης ἐσὺ ὁ μωρὸς ἄνθρωπος. Θέλησε ὁ Θεὸς νὰ γένῃ διὰ τὸ δοξάζωμεν οἱ ἄνθρωποι τὰ μεγάλα του κατορθώματα καὶ τὴν παντοδυναμίαν του καὶ διὰ τὸ νὰ γίνῃ αὐτὸ «εἰ-πε» κ' ἔγινε, λόγον εἶπε κ' ὅχι ἀνθρώπων ἔργον. Τέτοια μυαλά, τοῦ εἶπα, σὰν τὰ δικά σου ἔχει κ' ὁ Κατῆρ» (Ἀπομνημονεύματα Β' τόμος σελ. 126).

Πόσον πραγματικῶς ἐπέδρασε δυσμενῶς εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεοσεβισμὸς, ἀλλὰ καὶ πόσον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶχεν βαθυτάτην συναίσθησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὥστε νὰ ἀπολογηται τόσον συνετῶς ὡς ὁ Μακρυγιάννης;

Ἐξ Ἰσοῦ ἐπικίνδυνος ἦτο καὶ ὁ σύγχρονος τοῦ Κατῆρ Θεόκλητος Φαρμακίδης. Ἦτο γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθηγητὴς Πανεπιστημίου, τελείως ὀρθολογιστής. Ὑπεστήριξε τὸν Κατῆρ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἐκ τῆς Συνόδου καὶ εἶναι ὁ πρωτεργάτης τῆς ἐγκληματικῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὡς Αὐτοκεφάλου.

Κατέστη δεξιὸς βραχίων τῶν ἐεροδόξων Βαυλῶν, ὅστις μετὰ περιφρονήσεως τὸν λαόν, ὅστις μετὰ τὴν πίστιν του ἠλευθέρωσε τὸν τόπον του. Εἶχε τὴν ἀλαζονίαν τοῦ μορφωμένου.

Ὁ Κατῆρ καὶ ὁ Φαρμακίδης δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς ἑλληνοφῶνοι πράκτορες τοῦ ἐπικινδύνου ξενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς ἀκριβὲς ἐνέσκυψε εἰς τὸ πτωχὸν ἀμπελάκι τῆς Νοτιοδυτικῆς Εὐρώπης, τὴν Ἑλλάδα.

Πὼς λοιπόν με τοιοῦτους διανοομένους νὰ μὴ θολωθῇ ἡ πατροπαράδοτος πίστις καὶ νὰ μὴ δροθῇ ἀνενόχλητοι οἱ ξενόφωνοι ἑτερόδοξοι καὶ ἀτερόδρησκοι;

Εἰς τὸ ἐπόμενον περὶ τῶν Σχολείων τῶν ξένων.

τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας διὰ τῶν θεραπόντων του. Ἐνθυμηθῆτε τὸ πάθος τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀκάκου καὶ εὐκολοκαταπειστοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου διαβάζομεν εἰς τὸ ΙΓ'. Κεφάλ. τῆς Βίβλου τῆς ὀνομαζομένης Γ'. τῶν Βασιλειῶν, τὸν ὁποῖον ἀνθρώπων ἐκείνων: Στέλλοντας ὁ Θεὸς ἵνα ὑπάγῃ καὶ ἐλέγξῃ τὸν παρανομήσαντα καὶ εἰδωλολατρῆσαντα βασιλέα Ἱεροβοάμ, παρήγγειλεν εἰς αὐτὸν «Μὴ φάγῃς ἄρτον, καὶ μὴ πῆς ὕδωρ καὶ μὴ ἐπιστρέψῃς ἐν τῇ ὁδῷ ἣ ἐπορεύθης ἐν αὐτῇ» καὶ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς θέας ταύτης ἐντολῆς ἐπορεύετο ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος.

Ἐνας ὅμως γέρον ψευδοπροφήτης, ὅστις εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς Βαιθίλ, μὴ δάωνιός το, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ, (τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ), τὸν ἔφθασε καὶ τοῦ εἶπε «Δεῦρο, καὶ ἐγὼ προφήτης εἰμὶ, καθὼς καὶ σὺ». Ἀγγελοῦ Κυρίου ἐλάλησε καὶ εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ εἰς σέ, καὶ μοῦ παρήγγειλε νὰ σὲ ἐπιστρέψω εἰς τὸ ὁπῆτι μου καὶ νὰ σὲ δώσω νὰ φάγῃς: «Δεῦρο μετ' ἐμοῦ, καὶ φάγε ἄρτον καὶ πίε ὕδωρ». Καὶ ἔτσι τέλος πάντων τὸν κατέπεισε καὶ ἐπιστρέψεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ψευδοπροφήτου ἐκείνου, Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ ταῦτα; Ἐπιστρέφων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ὁ παραβάτης ἐκείνος ἄνθρωπος, εὗρεν εὐθὺς τὴν ἀξίαν ποιήν καὶ τιμωρίαν τῆς παραβάσεώς του, κατασπαρχθεὶς ἀπὸ ἐν θηρίον. «Καὶ εὗρεν αὐτὸν λέων ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν».

Ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, δούλοι τοῦ Χριστοῦ, μάθετε ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦτο νὰ διακρίνητε τοὺς ψευδοπροφήτας. Ἀκούετε ἄνθρωπον ὅπου ὁμιλεῖ τὸ ἐναντίον ἐκείνου ὁ του ὁμίλησεν ὁ Θεός; **Ψευδοπροφήτης βέβαια ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος εἶναι.** Ὁ Θεὸς λέγει διὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ: νῆστευσον, μὴ φάγῃς καὶ αὐτὸς ἀντιλέγει: μὴ νηστεύῃς, ἀλλὰ φάγε; φθάνει τόσον **ψευδοπροφήτης εἶναι.** Ὁ Θεὸς παραγγέλλει: μὴ πῆς, καὶ αὐτὸς παραινέει τὸ ἐναντίον, λέγων, πῆς; δὲν εἶναι ἀμφιβολία **ψευδοπροφήτης εἶναι.** Ὁ Θεὸς προστάζει, μὴ ἐπιστρέψῃς ἐν ὁδῷ ἣ ἐπορεύθης, ἀλλὰ περιτάττει ἵνα τὸν δρόμον σου, καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ σᾶς φέρῃ ἔξω ἀπὸ τὴν σιρτάν ὅπου περιπατεῖτε καὶ νὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὴν σιρτάν τὴν ἰδικήν του; Δὲν χρειάζεται ἄλλο σημεῖον νὰ τὸν γνωρίσητε: **ψευδοπροφήτης, ψευδοπροφήτης εἶναι** καὶ ἄς λέγῃ αὐτός, ὅτι καὶ ἐγὼ προφήτης εἰμὶ, ὅτι Ἀγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμέ· ἄς λέγῃ ὅτι καὶ ἄν θέλῃ, μὴ πλανηθῆτε, μὴ πιστεύετε εἰς αὐτόν, ἄς τῷ ἐλάλησε καὶ Ἀγγελος Κυρίου· διότι ὅταν ἄλλα, ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐκ μέρου τοῦ Θεοῦ οἱ Ἀπόστολοι εὐαγγελίσαντο εἰς ὑμᾶς, ὁ τοιοῦτος εὐαγγελίζεται, **ἀνάθεμα ἔστω.** Εἶναι τοῦτο παραγγελία τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου εἰπόντος καὶ γράψαντος, ὅτι: «ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἄγγελοι; ἔξ οὐρα· τοῦ εὐαγγελίζεσθαι ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν ἀνάθεμα ἔστω, ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω: Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρῆλθετε, **ἀνάθεμα ἔστω**». (Γαλ. Α'. 8—9).

(Συνεχίζεται)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων

Ἐπὶ τέλους ἀπεκλήσαμεν ἰδιόκτητον στέγην! Τὸ κεφάλαιον τὸ προσέφεραν ὁ εὐσεβὴς καὶ περιούσιος λαός, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς διασκομμένης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τὴν 1ην Ἰανουαρίου (π. ἡ.) ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὰ ἐγκαίνια, παρόντος σχεδὸν ὁλοκλήρου τοῦ Κλήρου. Τὸν ἀγίασμα ἐτέλεσαν οἱ ἀρχιμανδρίται κ. κ. Χρυσόστομος Κιούσης καὶ Ἀδξέν. τος Πάστρας. Σχετικὴν ὁμιλίαν ἐξεφώνησε ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Θεόφιλος Τσίρμπας καὶ τὶς συντάκταις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρουμεν, ὅτι τὰ καινούργια γραφεῖα παρέλαβεν ἐπιτροπὴ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἀς εὐχρηθῶμεν: «Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον, Κύριε».

Ἀπὸ τὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν τῶν ἐνοριῶν μας

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων, ποὺ ἔχομεν κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων διενεμήθησαν εἰς διαφόρους ἀπόρους τὰ ἐξῆς ποσά: Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν δρχ. 2.000. Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Παρθένων δρχ. 1.760. Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἐυαγγελιστρίας (Καραχάλιου) δρχ. 1500. Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς δρχ. 3.210.]

Μία ἐξήγησις

Τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὑπ' ἀριθ. 276 ἐπειδὴ ἐξεδόθη εἰς διπλοῦν: ἦτοι 16)σέλιδον, διὰ τοῦτο ἐπωλήθη πρὸς δύο δραχμὰς ἕκαστον. Καὶ ἔστω τοῦτο πρὸς γνώσιν τῶν Ἀδελφῶν διὰ τὸ ἀπαρεξήγητον.

Τὰ Ὁρθόδοξα Νεῖατα

Μεῖ ὥραϊαν ἐρφάνισιν καὶ πλουσίαν ὤλην ἐκκυκλοφόρησε τὸ περιοδικὸν «Ὁ ρ θ ὁ δ ο ξ α Ν ε ῖ α τ α» τοῦ μνηδὸς Δεκεμβρίου. Ἀς μὴ τὸ λησμονήσῃ κανείς.

Ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἡ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις εἶναι ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ μυστηρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ ἐν Ἀγίοις Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Βάπτισμα αὐτὴν ὀνομάζει οὕτω λέγων:

«Πρῶτον Βάπτισμα εἶναι τὸ τοῦ Μωϋσέως, τὸ ὁποῖον εἶχε πρόδικαιον κάθαρσιν. Δεύτερον τὸ τοῦ Προδρόμου, τὸ εἰς μετάνοιαν διδόμενον. Τρίτον Βάπτισμα τὸ τοῦ Κυρίου, τὸ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ γινόμενον, ὅπερ εἶναι ἡ τελειότης. Τέταρτον τὸ διὰ μαρτυρίου καὶ αἵματος, ὅπερ ἐστὶ τῶν ἄλλων αἰδεσιμώτερον, ὅσῳ δευτέροις ῥύποις οὐ μολύνεται καὶ Πέμπτον τὸ τῆς Μετανοίας».

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἂν ποτε, (ὃ μὴ γένοιτο) ἀπὸ συνέργειαν τοῦ πονηροῦ καὶ ἀμέλειαν ἰδικὴν μας συμβῇ νὰ ἀμαρτήσωμεν καὶ μολύνωμεν τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ἔχομεν ἔτοιμον τὸ Πέμπτον Βάπτισμα, τὸ τῆς μετανοίας δηλαδή, τὸ ὁποῖον, τελειοῦται διὰ δακρύων, δι' ἐξομολογήσεως καὶ δι' ἀτιμωτέρας αἰσχύης: ἦτοι κακοπαθείας καὶ τεταπεινωμένης ζωῆς. «Καὶ δάκρυον στάξαν ἰσοδυναμοῖ τῷ λουτρῷ (τῷ Βαπτίσματι), καὶ στεναγμὸς ἐπίμοχθος ἐπανάγει τὴν χάριν πρὸς ὄλιγον ἀναχωρήσασαν».

Γρηγόρ. Νύσσης. Λόγ. περὶ Μετανοίας

Συλλυπητήρια

Τὸν ἀγαπητὸν καὶ ἐξαιρετὸν συνάδελφον κ. Νικόλαον Παπαπέτρον συλλυπούμεθα θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς του πατρὸς, ἐπισυνάμντα εἰς τὴν νῆσον Ἴον, εὐχόμενοι ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ διὰ τῆς γλυκείας αὐτοῦ ἐλπίδος.

«Ἡ Χριστιανικὴ Δημοκρατία»

Ἐκκυκλοφόρησε τὸ τεῦχος Φεβρουαρίου τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας» μὲ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαν ὕλην. Μεταξὺ τῶν δημοσιευμένων: Ἱστορικὴ ἀπάντησις πρὸς τὴν «Ζωὴν», ἡ μασονία ἀποκαλύπτεται, ἐπὶ καὶ ἄλλων χρονογράφημα κλπ.

Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ περίπτερα τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, ὁδὸς Νικηταρᾶ 6, τηλεφῶνον 30.280.

Τὸ Παράρτημα Παιανίας (Λιοπεσίου)

Ἐνα ἀπὸ τὰ κοσμοῦντα τὸν Ἰερόν ἡμῶν ἀγῶνα Παράρτηματα εἶναι καὶ τὸ τῆς Παιανίας. Ποιμαινόμενον ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως πατρὸς Νικολάου προχωρεῖ κατὰ Θεὸν καὶ προάγεται εἰς τὴν εὐσέβειαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διατηρεῖ καὶ δανειστικὴν ἑθνησκευτικὴν βιβλιοθήκην χάριν τῶν νέων, ὡς καὶ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

Καθ' ἐκástην μᾶς ἐγκαταλείπουν ἀδελφοί, ἀπερχόμενοι πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Οὕτως ὁ σεβαστὸς Ἱεροψάλτης Μεταμορφώσεως Κυριέλης Γεώργιος Ἰωαννίδης, ἡ σύζυγος τοῦ ἐκλεκτοῦ παλαιμάχου Παναγιώτη Κοσμοπούλου. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ μορφή τοῦ Ἰωάννου Σιδέρη, ὁστις ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς καὶ πρῶτος πρόεδρος τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων» τῷ 1925 καὶ τῆς μετέπειτα «Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν». Ἀκατέβλητος ἀγωνιστής. Οὐδένα ἠδίκησε, τοὺς πάντας ἠγάπησε καὶ ὅλοι τὸν ἠγάπησαν. Αἰωνία ἡ μνήμη των!

Ἡ ἐνοριακὴ εἰσφορὰ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἀπαλλάσσονται τῆς καταβολῆς τῆς ἐνοριακῆς εἰσφορᾶς οἱ ἐτερόδοξοι Ἕλληνες καὶ οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά (χιλιασταί). Θανατάσιον μέτρον... διὰ τὰ ἐτεροδόξουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἕλληνες, προκειμένου νὰ ἀποφύγουν τὴν φορολογικὴν ἀρπάγην! Ἐπισημῶς καθιεροῦται πλέον ἡ ἑθνησκευτικὴ φορολογητέον ἀγαθόν. Πῶς τότε νὰ μὴ ἀγανακτοῦν οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες καὶ κατὰ τῆς ἑθνησκευτικῆς τῶν Πατρῶν τῶν; Μήπως μασονικὸς δάκτυλος ὑποθάλλει συστηματικῶς τὴν ψυχολογικὴν δυσφορίαν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας;

Ἀνεξαρτήτως αὐτῶν ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δι' ἡμᾶς, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ εἶναι ἀδικος· διότι δὲν ἐξυπηρετοῦμεθα ὑπὸ ἱερέων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Θὰ πρέπει λοιπὸν ἂν δέν τὸ ἀντιληφθῶσιν οἱ ἀρμόδιοι, νὰ ἐνεργήσωμεν ἡμεῖς τὰ δεόντα διὰ τὴν ἀτονίαν τῆς διατάξεως εἰς τὰ ἀποδεδειγμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 38